

Διαπραγμάτευση: Το χρονικό μιας προαναγγελθείσας απολογίας ή ένα άλμα πιο γρήγορο από την φθορά;

Η Μαρία Νεφέλη λέει: Όταν η συμφορά συμφέρει λογάριαζέ την για πόρνη.

Και ο Αντιφωνητής: Κάνε άλμα πιο γρήγορο από την φθορά.

Οδυσσέας Ελύτης , «Μαρία Νεφέλη»

Χθες ο πρωθυπουργός αποτύπωσε την ουσία των πραγμάτων και των εξελίξεων στον επίλογο [της ομιλίας](#) του στον economist. Μια ομιλία με τίτλο που από μόνος του γεννούσε το κρίσιμο ερώτημα: μπορεί πράγματι αυτή η Ευρώπη να αλλάξει και να δώσει ένα πιο κοινωνικό και ανθρώπινο πλαίσιο ανάπτυξης και προόδου για τους λαούς της;

«Διαπραγματευόμαστε με επιμονή και αποφασιστικότητα για μία και ενιαία συμφωνία, με ενιαία προαπαιτούμενα, που θα διασφαλίζει την ανάπτυξη και την έξοδο της Ελλάδας στις αγορές σε σύντομο χρονικό διάστημα», είπε, παραδεχόμενος έτσι έμμεσα την λάθος αποσπασματική τακτική του «σημείο προς σημείο», που ακολούθησε η κυβέρνηση τους προηγούμενους μήνες.

Αλλά αυτή η παραδοχή έρχεται κάπως αργά, όχι με την έννοια ότι ενδεχομένως ο χρόνος δεν θα μπορούσε να αναπληρωθεί, αλλά με την έννοια ότι αφενός στερεύει

ή υπονομεύεται η πολιτική βούληση για αυτό – εντός και εκτός – και αφετέρου – και κυριότερο – ότι οι εξελίξεις έχουν πλέον αποκτήσει μια δική τους δυναμική η οποία καθοδηγείται σχεδόν «τελετουργικά» από τις άμεσες υπέρογκες οικονομικές υποχρεώσεις και η οποία φαίνεται να οδηγεί χώρα και δανειστές σε αχαρτογράφητα νερά για την ευρωζώνη και την Ευρώπη.

Μοιάζει πλέον απίθανο να αποδεχθούν οι δανειστές μια συμφωνία που αφενός δεν θα ταπεινώνει τον ΣΥΡΙΖΑ και τον πρωθυπουργό προσωπικά και αφετέρου δεν θα απομυθοποιεί την πολιτική δυνατότητα στον Νότο για έναν άλλο ευρωπαϊκό δρόμο προς την ανάπτυξη χωρίς αιματηρή λιτότητα, ανισότητα και κολοβή δημοκρατία.

Και εντέλει στο πρόσωπο του ελληνικού ΣΥΡΙΖΑ, η ευρωπαϊκή αριστερά θα δεχθεί ένα μεγάλο και ενδεχομένως μοιραίο κτύπημα για πολλά χρόνια.

«Το διαπραγματευτικό σχέδιο της κυβέρνησής μας, θέλω να ομολογήσω, δεν είναι ούτε ριζοσπαστικό, ούτε τολμηρό, ούτε επιθετικό» κατέληξε ο πρωθυπουργός. «Είναι απλά ρεαλιστικό και βιώσιμο». Και κάλεσε την άλλη πλευρά «μετά από πέντε συνεχόμενα χρόνια μη ρεαλιστικών στόχων και συνεχών αποτυχιών, επιτέλους να προσχωρήσει στο ρεαλισμό».

Αλλά ο δικός μας ρεαλισμός δεν είναι ο ρεαλισμός της άλλης πλευράς και αυτό ο πρωθυπουργός δείχνει ότι ακόμη δεν μπορεί να το καταλάβει. Όταν πέφτουν αδιάκοπα γύρω σου οι οικονομικές και οι όποιες ηθικές ή ιδεοληπτικές βόμβες δεν μπορείς εσύ να συνεχίζεις να ξορκίζεις τους κρατήρες στους δρόμους και τις πληγές στα σώματα των συμπολιτών σου.

Εδώ ο [Ρούντι Ρινάλντι](#) έχει δίκιο. Ο Κύριος Τσίπρας πρέπει να αποφασίσει τώρα, έστω μέσα σε αυτή τη δίνη του διαπραγματευτικού και οικονομικού πολέμου, αν το κόμμα του θα ηγηθεί σε μια μεταρρυθμιστική ελληνική κεντροαριστερά με μια κοινωνική πολιτική στα όρια που θα του επιτρέπουν οι Βρυξέλλες και το Βερολίνο, ή αν θα συνεχίσει να πειραματίζεται για την τύχη της αριστεράς και έναν ριζοσπαστικό προσανατολισμό στην σημερινή Ευρώπη.

Το δίλημμα δεν είναι απλό και η απόφαση είναι μεγάλη. Αλλά οι αντιφάσεις της αναποφασιστικότητας είναι ήδη κωμικοτραγικές. Από τη μια κυνήγι κατά της φοροδιαφυγής της ολιγαρχίας(βλ. Μπόμπολας) και από την άλλη πινελιές νεοδιαπλοκής(βλ. Μέγαρο). Από τη μια δηλώσεις περί αξιοκρατίας και από την

άλλη πράξεις για τα δικά μας παιδιά. Από τη μια κραυγές και από την άλλη οι γνωστοί παλιοί ψίθυροι.

Και ίσως εδώ είναι που ο ιδεολόγος αριστερός Ρούντι Ρινάλντι δεν έχει δίκη. Το ιδεολογικό δίπολο-δίλημμα για τον προοδευτικό χώρο, τουλάχιστον για την Ελλάδα, δεν είναι αριστερά-κεντροαριστερά. Και οι δύο όροι είναι φθαρμένοι και ευτελισμένοι μέσα από τα λόγια και τις πράξεις ασήμαντων μικροαστών και λούμπεν αστών πολιτικών.

Το πραγματικό δίπολο είναι παρασιτικό κράτος-παραγωγική κοινωνία. Και σε αυτό δεν έχει δώσει απάντηση ούτε η λεγόμενη αριστερά ούτε η λεγόμενη κεντροαριστερά. Και βέβαια ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ.

Και έτσι αυτή η πολιτική σιωπή, αυτό το πολιτικό κενό, προς το παρόν, καλύπτονται άριστα, απaráλλαχτα και αμετάλλακτα από τον αυταρχισμό της ασυδοσίας μιας ολιγαρχίας που αλωνίζει μηχανισμούς και συνειδήσεις και σπέρνει την ανισότητα. Από αυτήν την άποψη, ακόμη και η επί θύραις “αριστερή φθορά” του Κύριου Τσίπρα θα έχει περισσότερο συμβολική παρά πραγματική αξία.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ακόμη και τώρα δεν μπορούν να υπάρξουν πολιτικοί ηγέτες, στην χώρα μας ή μεταξύ των εταίρων, που θα κάνουν ένα άλμα πιο γρήγορο από την πραγματική φθορά, που έχουν ήδη προκαλέσει 7 συνεχόμενα χρόνια οικονομικής ύφεσης και δυσπραγίας, ανεργίας, ειδικά των νέων, αλλά και υπογεννητικότητας και γήρανσης στον πληθυσμό! Ειδικά τώρα που αυτή η φθορά μοιάζει να επεκτείνεται σαν καθημερινό σαράκι στο μέλλον, παράδοξα ανθεκτική, προδιαγραμμένη και αναπόφευκτη.

Αλλά χωρίς βέβαια, αυτό το άλμα, να αποβεί και ένα σάλτο μορτάλε για την πλειονότητα της ελληνικής κοινωνίας.

Δ. Τρικεριώτης (Follow [on Twitter](#))